

POZNEJTE JINOU PLANETU A MĚ
aneb
KALKATA A VŠE, CO JSEM PROŽILA

Lenka Isgaar Kotrmanová

Lenka Isgaar Kotrmanová
POZNEJTE JINOU PLANETU A MĚ
ANEB
KALKATA A VŠE, CO JSEM PROŽILA

Lenka Isgaar Kotrmanová

**POZNEJTE JINOU PLANETU A MĚ
aneb
KALKATA A VŠE, CO JSEM PROŽILA**

Brno
2012

© Lenka Kotrmanová, 2012

ISBN 978-80-263-025-0

ÚVODNÍ KAPITOLA

Plácala jsem se životem. Úraz mi změnil žití úplně někam jinam. Tak to bývá, jde o to pochopit, proč jsem byla konfrontována právě teď a jak bych měla dál životem postupovat.

Všichni víme, že jakákoliv nemoc, s kterou jsme se ve svém životě střetli, nás má zastavit na cestě, kterou sice jdeme a o které si myslíme, že je ta naše jediná, ale která tou naší jedinou není, protože... jsme byli zastaveni, abychom šli po cestě jiné.

Jedenáct let mezidobí, tak říkám tomu, jak jsem se hledala. Jedenáct let jsem se snažila všude možné i nemožné vypátrat, kudy dál. Pak jsem se po asi pěti letech hledání v nějaké duchovně laděné knížce dočetla, že úplně nejhorší jsou asi první dva roky přerodu. Přerod trvá zhruba sedm let. A tři a půl roku (polovina) se řadí mezi to těžší období. Mně vše trvalo déle. Asi jsem se nechtěla pustit zaběhnutého nebo to nebylo v božím plánu anebo jsem se předskočila úplně a vlastně si odžívám už ten život, který by měl přijít až po mé smrti. Takže jsem vlastně o život vepředu. Kdo ví? Ale to není podstatné. Teď už to vím a nebazírui na termínech. Každý vnímá čas jinak, a tak říci někomu, že toho a toho roku začneš to a to, je značně zavádějící. To vím taky až teď.

Okolnosti mi přivedly do cesty člověka, paní Danielu, který mě dovedl správně rozklíčovat a nasměroval mě přesně tam, kam jsem potřebovala. Paní Daniela je ezoterička, člověk s mimořádným vnímáním mé osoby. Musím psát za sebe, nemohu zevšeobecňovat. Mně je paní Daniela blízká vibračně, mě naciťuje a mně taky pomáhá. Ví, že přijde čas – a ten je už hodně blízko –, kdy se budu muset odtrhnout i od této pomoci, protože budu muset dokázat vesmíru, že jsem schopná já sama – ne, že jsem schopná s pomocí někoho, to už o mně vědí, že jsem. To je za mnou. Vývoj pokračuje dál. Jen já sama. Pak udělám ten pomyslný vývojový skok. A záleží jen na mně, jestli ho provedu dostatečně daleký.

Rok 2011 byl mým rozjezdovým. Opět okolnosti. Nasměrovaly mě k meditacím. Vipassana pochází z Indie. A Indie je právě tou zemí, kde jsem byla doma a kam se budu vracet (je jedno, zda fyzicky, či v myšlenkách), a je i mým dalším životním údělem a školou poznání. Všechno do sebe zapadá jako puzzle. Zpětně, když se

ohlédneme, zjistíme, že ani jedna věc, která se nám přihodí, není mimo skládanku. Všechno má svou zákonitost – i věci a události, které vám v tu či onu dobu připadají absurdní. Absurdní jsme jen my a naše myšlení. Vesmír je logický, vnímavý a – přátelský. Vůči všem a všemu, ač se nám to zdá jako holá pitomost a hledáme za vším rozumné vysvětlení. Rozumné vysvětlení lidí. Kdyby byli lidé rozumní, nemuseli bychom se potýkat s civilizačními problémy. Poslouchejme vesmír a nepodléhejme klamu, že jen naše myšlenky jsou rozumné...

Září–říjen 2011 – Vipassana centre Triebel

Opět okolnosti. Kámoška z Facebooku (Vipassana girl, jak si sama říká) pěla ódy na Triebel a taktéž paní Daniela mi centrum v Německu schválila coby rozjezdové. Přesně si pamatuji, jak mi řekla: „Jo, jeďte tam, potřebujete to. Je to váš rozjezd do dalšího.“

Takže jsem jela, byla mile překvapena ochotou a družností Němců, divila se tomu, že mě tam mají skoro za cizokrajnou tím, že jsem Češka. (Čechy jako národ tamti, co jsem tam s nimi byla tři týdny, prakticky neznali. Nevím, jak je to možné, když jsou v pohraničí, ale skoro neznali.) Čekala jsem, že budou ukřivdění a budou po mně plivat, byla jsem zvědavá na jídla a na pověstnou čistotu Němců a v neposlední řadě i na meditace. Vipassana mi dává hodně, jsem schopná s její každodenní pomocí plynout životem bez větších šrámů na duši i na těle. Když jsem Němcům řekla, že v lednu jedu na dva měsíce do Kalkaty, jen kulili oči. Fjodor povídá: „Lenka, respect.“ (Jako že jsem frajerka ☺.) Konrád zase: „Pojeďu s tebou, to bude sranda!“ (Jako že já a angličtina v Indii ☺.) Ono to pro mne bylo jedno, jestli Indie nebo Německo, nikde česky neuměli ani slovo. Katy (Rumunka žijící v Izraeli) se nechala slyšet: „Asie není pro mne, musím si nechat naočkovat všechno, co se dá sehnat, a stejně jsem tam pořád nemocná.“ A to jí bylo asi 24 let. Moc optimizmu mi to nepřidalo. Ale byla jsem pevně rozhodnutá. I kdybych tam měla jet s uříznutou nohou, 2. 1. 2012 vzlétám.

Dala jsem se na vipassanu, ta mi je blízká, pomáhá mi, a tak musím poznat její kolébkou a Indy. Myslela jsem si o nich, že ve vipassana centru v Kalkatě budou jen ti vnitřně nejčistší (myslím serve a management). Je to přece Indie a její součást.

Nejsou nejčistší, v Německu jsou vnitřně čistší. Bylo to pro mne dost šokující poznání a škola k nezaplacení. Kdo můžete, začněte dělat vipassanu a jeďte do Indie. Uvidíte, jak se za ty dva měsíce, co tam pobudete s místními, změníte. Na duchu i na těle. Poznáte to, co nepoznáte v Čechách za celý život, budete VĚDĚT.

ODJEZD VSTRÍC NEZNÁMU

Do Prahy jsem odjížděla autobusem. Začalo to slibně, romská občanka mě u zastávky informovala, že od nového roku ten bus, kterým jsem chtěla jet, zrušili. Ač jsem si předem vše zjišťovala na internetu, trošku se mnou hnulo, když lidé na zastávce sice byli, leč bus byl o deset minut opožděn a nevypadalo to, že by mělo nastat zlepšení. Po dalších pěti minutách jsem se dočkala. Naložila jsem kufr a odjížděla vstríc zážitkům do země, kde jsem prý v minulých životech žila (Dipendra mi v Kalkatě, když jsem chtěla rozměnit drobné peníze, řekl: „Ty přece rupie máš, už z minula ☺.“ – Jako že z minulého života...).

Povídám víle (paní Daniele – pro mne je to víla, poprvé jsem ji uviděla v zelenkavých, volně vlajících šatech a můj dojem z ní byl vílí...): „Vím, že se mi nebude chtít domů. A těším se tam!“ A protože víla vidí do lidí a já to o ní vím, čekala jsem na to, co mi odpoví. Nespustila mě z očí řka: „Nebude, taky se vracíte domů...“

Ten její pohled mě taky bude doprovázet až do smrti. Byl to pohled toho, kdo mě viděl, jak žiji v minulosti v Indii. Viděla mě v mé minulé podobě v nynějším okamžiku v Čechách. Miluji víly, a zvláště ta jedna je mi blízká – paní Daniela.